

Čo nás učí Arménsko, malý kresťanský národ v islamskom oceáne

Mikuláš Hučko

22. decembra 2021 ✝ **Politika**

Nikdy by mi nenapadlo, že národ, ktorý bol pred sto rokmi vystavený strašnej genocíde, Metz Yeghern (Veľkému zlu), prvej genocíde dvadsiateho storočia, prvej genocíde kresťanského národa, pred šoa Židov, pred Stalinovým Holodomom a Rwandou, môže byť vyhnaný zo svojich domovov, že jeho katedrály môžu byť bombardované a kamenné kríže strhávané, že jeho starí ľudia môžu byť štatí v priamom prenose na našich sociálnych sieťach, že tritisíc ich vojakov môže byť zabitých pod fosforovými bombami islamistickou koalíciou vedenou druhou armádou NATO, Tureckom, bez toho, aby sa táto tragédia dostala do výziev intelektuálov, do mobilizácie politikov a parlamentov, do večerných správ. A práve toto sa stalo.)*

Zdroj: snl

Uplynulo už vyše roka od krvavej šesťtyždňovej vojny o Náhorný Karabach, vďaka ktorej Azerbajdžan získal časť tohto územia na úkor Arménska. Prímerie je veľmi krehké. Arménsko je krajina, ktorá medzi genocídou a vojnou naďalej trpí. Vojna pokračuje. Potichu. Azerbajdžanci nedodržiavajú zmluvu podpísanú v novembri 2020 pod záštitou Ruska. Neustále porušujú prímerie: za rok sa desiatky arménskych civilistov i vojakov stali obeťami strelby alebo útokov. V rozpore s dohodou neboli prepustení ani všetci arménski vojnoví zajatci – podľa Červeného kríža niekoľko desiatok z nich stále zostáva vo väzniciach v Baku.

Arménsko je malá krajina s tromi miliónmi obyvateľov. Okrem niekoľkých zlatých baní má iba svoju históriu, vieru, kultúru a jazyk. Je to aj najstarší kresťanský štát na svete. Toto však na Západe dnes nikoho nedomája. Západ, ktorý sa ustavične kaja za križiacke výpravy či kolonizáciu, sa kresťanov zdráha považovať za obeť. Za obeť uznávajú moslimských Ujgurov či Rohingov, ale kresťanov? Turecko-azerbajdžanské násilie za sebou necháva zdevastované chrámy, kláštory, ba aj cintoríny. Arménsko je v súčasnosti vo svete zúfalo osamotené. To, čo stelesňuje (akokoľvek nedokonale) pred barbarstvom svojich tureckých susedov, je jednoducho kresťanská civilizácia.

Preto dnes pomáhať Arménsku znamená taktiež brániť náš zajtrajšok, pretože naši nepriatelia sú viac-menej rovnakí.

Minulý týždeň navštívil túto malú kresťanskú krajinu, ktorú už stovky rokov prenasledujú jej moslimskí susedia, esejista, spisovateľ a kandidát na francúzskeho prezidenta v roku 2022 Éric Zemmour, aby – hoci ako Žid – bránil predovšetkým kresťanskú civilizáciu:

*„Musíte prísť na miesta, ako je toto, aby ste presne pochopili, odkiaľ pochádza ľudskosť našej civilizácie. Nachádzame sa na hranici medzi Východom a Západom. **Veľký konflikt medzi kresťanstvom a islamom sa dnes oživuje v Arménsku, kresťanskom národe, uprostred islamského oceánu.** Konflikt v Náhornom Karabachu ilustruje hroznú situáciu, v ktorej sa nachádzajú kresťania na Východe.“* Podľa Zemmoura Francúzsko, najstaršia dcéra Cirkvi, už neplní rolu ochrancu kresťanov obkľúčených Azerbajdžanom, Tureckom a Iránom, islamskými režimami, ktoré ku kresťanom nie sú veľmi ústretové.

Zemmour zároveň poukázal na súvislosť islamskej agresie proti katolíckej procesii v Hauts-de-Seine s vojnou v Náhornom Karabachu: *„Od Jerevanu po Nanterre, od Karabachu po Saint-Étienne-du-Rouvray sú kresťania na Východe a na Západe vo vážnom nebezpečenstve.“*

Ba prehovoril aj o genocíde vo Vendée, ktorú spáchali francúzski revolucionári v roku 1793 a 1796: *„Francúzsko sa musí poučiť od týchto národov, ktoré odmietli – zmiznúť zo zemského povrchu.“* Genocída Arménov, ktorú zorganizovala Osmanská ríša, zabila v rokoch 1915 až 1916 najmenej 1,5 milióna Arménov. Éric Zemmour položil kvet k pamätníku arménskej genocídy v Jerevane.

„Arménsko nám dáva lekciu, na ktorú sme vo Francúzsku zabudli... Zabudli sme byť verní svojim koreňom, našim kresťanským koreňom. Pomáhať dnes Arménsku, aby sa bránilo, znamená brániť seba zajtra, pretože naši nepriatelia sú rovnakí.“

Nielen jeho priaznivcov oslovuje jeho odvaha brániť našu civilizáciu a tvrdia, že je jediný, kto je na túto úlohu pripravený a má národný inštinkt.

Francúzsky spisovateľ Jean-Christophe Buisson v rozhovore pre LeFigaro.fr: *„Nepoznám menej militaristický, menej vojnový a menej imperialistický národ, ako sú Arméni. Najmä v Náhornom Karabachu, kde väčšinu obyvateľstva tvoria roľníci, remeselníci a starší ľudia žijúci v tých najskromnejších podmienkach. Túžia len v pokoji žiť na pôde svojich predkov, bez akýchkoľvek územných nárokov.“*

Hovorí, že keď sa počas konfliktu stretol s brancami alebo dobrovoľníkmi na fronte, ich reči boli zbavené nenávisti alebo ducha pomsty, na rozdiel od azerbajdžanskej propagandy, ktorá hovorila o tom, že ich lovia „ako psov“.

Cieľom azerbajdžanského prezidenta Ilhama Alijeva podľa neho nie je mier, ale južná oblasť Arménska, ktorá bráni spojeniu turkicky hovoriacich národov Strednej Ázie s Tureckom. Alijev, verný vazal Erdogana, chce **vytvoriť koridor medzi Azerbajdžanom a jeho enklávou na zvrchovanom území Arménska**. V prípade potreby aj silou. To je výzva na najbližšie mesiace.

Zdroj: youtube.com

Podnecovanie k rasovej nenávisti, popieranie holokaustu (v Baku sa v učebniciach pre 11-ročné deti dokonca učí, že genocídu v roku 1915 spáchali Arméni na Turkoch a moslimoch!), zásahy do suverenity susednej krajiny, mučenie zajatcov, vojnové zločiny, používanie zakázaných zbraní, využívanie džihádistov, ničenie náboženského dedičstva: za posledný rok sa objavilo tisíc dôvodov, prečo poslať Alijeva pred súdny tribunál súčasných dejín.

Je víťazstvo Azerbajdžanu triumfom islamu?

Na oficiálnej azerbajdžanskej stránke s neskrývanou hrdosťou hlásajú: „*Víťazstvo Azerbajdžanu je aj triumfom islamského sveta.*“ Moslimovia bežne vysvetľujú konflikty výlučne islamskými termínmi. Problém je v tom, že islam je naozaj **jediným aspektom každého z týchto konfliktov**, ktorý však západní analytici odmietajú a podceňujú.

Historik Gaël NOFRI vystriíha, že ak sa nepodnikne nič rozhodné, aby sa eskalácii konfliktu zabránilo, požiar sa opäť rozhorí s ešte väčšou silou a intenzitou. To, čo sa deje dnes, nemožno pochopiť bez toho, aby sme si uvedomili, čo sa tu deje už celé storočie, teda odo dňa, keď sa Leninov a Stalinov Sovietsky zväz rozhodol pripojiť Nachičevan a Náhorný Karabach, historicky a kultúrne arménske územia k Azerbajdžanu. Toto rozhodnutie viedlo k strate, ktorú Arménsko nikdy neprijalo, najmä preto, že **bolo prijaté po genocíde Arménov, ktorú spáchali „mladoturci“, a samotní Azerbajdžanci patria k tureckému etniku.**

Následná vojna, v ktorej zahynulo približne 30-tisíc ľudí, umožnila Arménsku získať späť Náhorný Karabach bez akéhokoľvek medzinárodného uznania alebo trvalého mieru. Na štvrtstoročie bola situácia zmrazená..., avšak nie vyriešená.

A počas tohto obdobia, keď každý mohol vidieť, že spor sa neskončil, sa pomer síl neustále menil: **zatiaľ čo Arménsko spoznávalo demokraciu a skúsenosti s nezávislosťou, azerbajdžanská diktatúra, ktorá do veľkej miery prospievala z vývozu ropy a plynu a kaviárovej diplomacie, sa vyzbrojovala v duchu pomsty.** Zbrojila o to viac, že otázka Náhorného Karabachu sa stala rovnako otázkou národnej hrdosti ako aj strategickou bitkou.

Recep Tayyip Erdogan len tlieska iniciatíve, ktorej cieľ by de facto viedol k vytvoreniu tureckého priestoru **s 90 miliónmi duší**, siahajúceho od Kaspického mora po Stredozemné more bez prerušenia.

Vojnu v roku 2020 so šesť- až sedemtisíc mŕtvymi, nepočítajúc zranených a vysídlených, možno chápať iba v tomto kontexte. Čo však najviac charakterizuje konflikt, je **mlčanie medzinárodného spoločenstva.** Ešte výstižnejším by však asi bolo slovo bezmocnosť. Zatiaľ čo Azerbajdžan podporovalo Turecko,

posilňovali ho kontingenty džihádistov naverbovaných v Sýrii, vyzbrojovali ho všetci tí, ktorí profitovali z vývozu plynu a ropy z Baku, Arménsko nemalo iné zbrane ako svoje vlastné, nemalo iných vojakov ako svojich vlastných synov... Zahnané do kúta, nemohlo bojovať a nakoniec pochopilo, že nikto nezasiahne, aby ho zachránil.

A skutočne, nikto nezasiahol, aby zachránil Arménsko. Keď 9. novembra 2020 Moskva vstúpila do arény s vedomím, že Jerevan nie je schopný reagovať a stojí chrbtom k múru, neurobilo to pre Arménsko, ale pre seba.

Arménsko, opustené všetkými, dostalo nôž do chrbta a bola mu vnútená situácia, ktorú nemôže akceptovať. Jednak preto, že sa nedokáže zmieriť so stratou Náhorného Karabachu – a tiež preto, že vie, že tento mier je klamlivý.

Vo veľmi krátkom čase dôjde k ďalším výbuchom násilia, pretože Azerbajdžanci testujú medzinárodné spoločenstvo, skúšajú, ako ďaleko môžu zájsť, merajú sily... a keďže nikto nič nehovorí, nezastavia sa.

Podľa novinárky Valerie TORANIANOVEJ Azerbajdžan v súčasnosti okupuje tri štvrtiny územia, ktoré Arméni kontrolujú od roku 1993, teda od začiatku predchádzajúcej vojny. Rusi, ktorí zasiahli na konci azerbajdžanskej agresie, aby zastavili boje, umiestnili v Karabachu dvetisíc vojakov. V posledných mesiacoch Azerbajdžanci vpadli na územie samotného Arménska. Strieľajú na arménskych vojakov, množia provokácie. Je to trvalá hrozba. Cieľom je zastrašiť civilné obyvateľstvo a získať územie. Prezident Alijev dokonca vyhlásil Jerevan, hlavné mesto Arménska, za územie Azerbajdžanu!

Zdroj: youtube.com

Karabach, ale aj južné Arménsko sú prekážkou islamsko-nacionalistického sna Turecka, ktorý prechádza cez Azerbajdžan a ďalej do turkicky hovoriacich krajín Strednej Ázie. **Za týmto konfliktom sa vznáša tiež Turecko.** Azerbajdžan a Turecko: „dva štáty, jeden národ“, ako hovorí Erdogan. Cieľom panturkizmu už v čase genocídy v roku 1915 bolo **vytvoriť homogénny turecký národ zbavený kresťanského „odpadu“**. Dnešné Turecko, ktoré naďalej popiera genocídu, využíva Azerbajdžan na „dokončenie práce“.

Turecko sa domnieva, že všetky územia, ktoré boli pod osmanskou nadvládou, patria do jeho histórie a že je legitímne ich získať späť. Tak je to v Egejskom mori – v gréckych teritoriálnych vodách – na Cypre, v Kurdistaně, v Sýrii, v Líbyi, na Balkáne... Táto expanzívna pýcha je spôsob, ako udržať pri živote nacionalistický plameň a zamaskovať svoje hospodárske neúspechy. Ale nikto ho nezastaví! Agresívne činy voči Grécku, ktoré je členom Európskej únie (EÚ), mali byť sankcionované. Protesty boli veľmi slabé. **Ale ak už nie sme schopní brániť jeden z členských štátov EÚ pred nelegitímnymi chútkami Erdogana, na čo je nám Európa?**

Arméni patria medzi východných kresťanov, ktorí čoskoro zmiznú z povrchu zeme, vrátane Iraku, Sýrie, Libanonu. Obhajoba Arménska, kresťanskej krajiny, v Európe, ktorú prenasleduje strach, že bude vyzerat „islamofóbne“, najmä v médiách, je trápna. Obranu východných kresťanov niektorí dokonca považujú za „extrémne pravicovú“ záležitosť. Naša civilizácia začala upadať a na rozdiel od islamu, ktorý je na seba hrdý, my sa hanbíme za to, že patríme ku kresťanskej civilizácii s gréckymi a latinskými koreňmi.

Arméni boli križovatkou medzi Východom a Západom. Hrozí, že toto všetko zanikne. Návštevníkov arménskych kláštorov vždy prekvapí, koľkokrát boli vandalsky zničené, vypálené, zničené a potom znovu postavené. Arméni sú nositeľmi mimoriadnej odolnosti, ktorá im umožnila prežiť útočníkov a niekoľko vyhladzovacích projektov.

Ale dokedy?

*) Giulio Meotti na meotti.substack.com

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/co-nas-uci-armensko-maly-krestansky-narod-v-islamskom-oceane/>